

Aritmiológia és numerológia

Magyar ősi gondolkodásmód visszatükröződik a számok és hangok minőségi jellemzőire épülő elméletekben

Az aritmiológia gyökere Püthagorasz görög matematikus és filozófus nevéhez kötődik, aki Kr.e. kb. 500 évvel Egyiptomban és Mezopotámiában tanult. Vagyis éppen azokon a helyeken képezte magát, ahol a hangok és gyökérszavak kombinációjára épülő ragozó nyelveket használtak. Ezt igazolják az ősi írásos emlékek kutatásai alapján készült tanulmányok.

Püthagorasz nevéhez és a róla elnevezett iskolához több számelméleti kérdés tisztázása, és a szabályos testek leírás fűződik, azonban a róla elnevezett tétel eredete sokkal ősbibb. Kr.e. 2000 körül a nyomára akadhatunk Egyiptomban vagy Babilóniában. A sumérok pedig nem csak a különleges eseteit, hanem teljes általánosságban is ismerték e tételt, amelyet régészeti leletek alapján bizonyíthatóan még Püthagorasz előtt alkalmaztak mindenhol, amerre a szkíták, illetve a hunok jártak (Kínában és Indiában is).

Amit a számok használatáról, írásának módjáról tudunk, sokat elárul arról, hogyan is gondolkodtak néhány ezer évvel ezelőtt az őseink, és megállapítható, hogy Püthagorasz iskolája csupán összefoglalta a korábbról eredő ismereteket.

- Az ókori Egyiptom, Mezopotámia, Kína és India matematikája gyakorlati jellegű volt, és vélhetően a mágikus megtapasztalásokból eredt. Nagy kérdés, hogy vajon volt-e valóban tudásközvetítés közöttük a szkíták, illetve a hunok által, ahogy ezt számos kutatási anyag állítja, vagy a mágikus gyakorlatok révén egymástól függetlenül nagyon hasonló ismeretek birtokába jutottak.
  - Mezopotámiában Kr.e. 2000 körül ékírásos jelekkel rögzítették a különböző fogalmakat, így a számokat is. Az ékjelek tengelyéből lehetett következtetni a helyi értékre. A számoláshoz a segédeszközük az abakusz volt (neve a görögöktől származik), ezért nem volt szükségük a 0-ra, illetve a helyi érték jelölésére.
  - Egyiptomban Kr.e. 2000-ben az egyjegyű számokat a pálcikák száma jelezte, és külön jelük volt a 10-re, 100-ra és az 1000-re, vagyis 10-es alapú számrendszert használtak.
  - Az ősi kínaiak algebrai ismeretei is hasonló színvonalon állt, mint a babiloniaké és az egyiptomiaké. Mivel a kínaiaknál a számok egyben általános fogalmakat is jelöltek, a fogalomnak megfelelő jel volt egyben az adott szám írásos képe. Szintén 10-es alapú számrendszerben gondolkodtak, és nekik se volt szükségük a 0 külön jelölésére.
- A magyar rovásírás számai szintén 10-es alapúak, de külön jele volt az 5-ösnek és az 50-nek, így természetesen az 55-ös is egy megkülönböztetett szám volt. Sőt a fennmaradt szájhagyományunk szerint kiemelt jelentőséget tulajdonítottak nem csak az 5-ös és a 10-es számnak, hanem a 7-esnek is, és a 8-ast és a 9-est titokzatos számként kezelték.

Az ókori görögök, vélhetően sumér és egyiptomi hagyományokat követve bár szintén 10-es számrendszert használtak, azonban az egyjegyű számok leírásához pálcikák és ékjelek helyett az ábécéjük első 9 betűjét alkalmazták. Ezt a logikát vették át a héberek és az arabok is. Nyilván ezt azért tehették, mert ismertek valamiféle minőségi, fogalmi hasonlóságot a hangok és a számok között.

Az örök érvényű igazságokat a matematika, a csillagászat és a zene, illetve a hangok tanulmányozása révén szándékozták meghatározni. A zenei összhangban felismert számszerű összefüggések alapján jutottak arra a gondolatra, hogy bizonyára a számok biztosítják az élet más területén is a harmóniát.

Püthagorasz (i.e. 580-550 körül, Thálesz tanítványa, aki ismerte az ókori kaldeusi és egyiptomi matematikát) a dél-itáliai Kroton városában egy filozófiai iskolát alapított, ahol a természet és a társadalom változatlan örök törvényeit kutatták, és ezek által akarták a harmóniát megteremteni a világban.

Püthagorasz és tanítványai hittek abban, hogy a világ lényege a szám, és a világot a számok törvényszerűségein keresztül lehet megismerni. Az egyes számok valamilyen fogalomnak a jelképeivé váltak. Így az 1, 2, 3, 4, 5 a világ gyökerét, illetve $1+2+3+4=10$ alapon a 10-es a tökéletes világot, az istenséget jelentette. Tőlük származik a páros, páratlan, prím, összetett, tökéletes, barátságos stb. szám elnevezések, vagyis a számok minőségi jelzők szerinti megkülönböztetése. Barátságos számoknak azt nevezték, amikor az egyik szám osztóinak összege megegyezik egy másik szám összegével, például ilyen a 220 és a 284, vagy az 1184 és az 1210.

Ebben már tükröződik az aritmiológiára jellemző gondolkodásmód, ami **ideákon alapul**. Platon filozófiájában fontos szerephez jut az ideák fogalma, amelyek segítségével számtalan geometriai fogalmat tisztáz, továbbá ezeken elindulva a bizonyítási módszerek kidolgozása is neki köszönhető. A későbbiekben a matematika igyekezett megtisztulni mindentől, ami ideákon alapul, így két ágra szakadt.

Isaac Newton (1643-1727) munkáiban is megtapasztalható e kettészakadás. Egyrészt ő az aritmiológia legnagyobb képviselője, ami az alkímia egyik alaptudománya lett, míg a mai tudományos világ Newton 45 éves korában megjelent a „Philosophie naturalis principia mathematica” c. könyvét tekinti főművének, ugyanakkor nem lehet véletlen, hogy az élete második felében írt „Nagy Mű” c. alkotása szintén a világ működéséről szól. Ma ezt tartják az aritmiológiáról szóló legjelentősebb könyvnek, azonban a XX. századig egyáltalán nem olvasták, nyilván mert az ideákon alapuló gondolkodást nem értették.

Az ősmagyarok gondolkodására a krónikáink szövegéből, és hagyományainkból következtethetünk. Kézai Simon krónikájában lévő számok visszavezethetők a kör 360 fokra felosztására, amelynek egy tizede: 36, két tizede 72, háromtizede 108. A Képes Krónikában Szkitiának 108 kerülete van, „mert 108 nemzetsége van Magyarországnak, nem több”, Szkitia „három országra oszlik...a 108 tartománya van, ezeken Hunor és Magor 108 fia osztott ama 108 nemzettség okán” „Sittyország hossza 360 mérföld”. Thuróczy krónikája is 108 törzset említ. A 108-as szám használata megerősít engem abban, hogy az ősi írásokban a számokat nem a mai értelemben kell értelmezni, hanem azok spirituális tartalma szerint. Sittyország 360 mérföld, szimbolikusán a teljes kerek világot jelenti.

Vajon miért éppen 360 fokra osztották fel a kört? A 360-as szám visszavezethető 1,2,3,4,5,6, számokra ($360=3 \times 4 \times 5 \times 6$). Talán innen ered, hogy Isten hat nap alatt teremtette a világot és a hetedikén megpihent. A 360-as számban benne van a 9-es is: $3+6=9$, amely egyben 3×3 . Innen is jöhet a hármas, mint mitikus szám! Továbbá $1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 = 720$, ahol $7+2=9$ ismét. A teljes kerek világnak része a csillagos égbolt, tehát az eget is először 360 fokra osztották. Mivel $360/3=12$, gyakorlati okokból az eget 12 részre tagolták, ezáltal a 12 ugyanúgy a teljesség száma, mint a 10. $12 \rightarrow 1+2=3$, $12=3 \times 4$, $12=2 \times 6$ aritmiológiai formulák alapján, a 12-es szám kapcsolatba hozható az 1, 2, 3, 4, 6 számok által hordozott tartalmakkal. Míg az egyjegyű számok az égi erőket, mint ideákat, a 11-22 számok az égi terület felosztását, azaz a földi gyökereket szimbolizálják. Úgy vélem innen erednek a 22 jelű ábécék.

Az aritmológiában az „ideákat” tehát számok szimbolizálják, és ezáltal a számok minőségi tartalommal bírnak még hozzá oly módon, hogy a számokkal végzett numerikus műveletek (összeadások, szorzások) eredményeinek spirituális tartalmai is kapcsolatban állnak azoknak a számoknak a minőségi tartalmával, amelyekkel a műveletet végeztük. Vagyis egy szám numerikus jellemzői egyben elvezetnek minket az adott szám spirituális tartalmának, fogalmi értékének megismeréséhez.

Számok és hangok közötti kapcsolatok

Metszet Enoch Seeman 1726-ban készült Newton-norrtréíráról

0	TY	"Ős elemek", mint maga a teljesség	⌘
1	A	A teljességben megjelenik az alkotói akarat, a fény	⌘
2	B	Befogadás: sötétség befogadja a fényt	⌘
3	G	A hiány gerjesztő hatása: gátolt gazdagodás	⌘
5	E	ELŐD: egyesítéssel vagy kiemeléssel	⌘
8	H	Hatalmas átalakítói képesség	⌘
13	M	Megjelenés a másvilágban (újászületés/halál)	⌘
21	V	E világ vége, visszatérés a kezdetekhez	⌘
0-33	TY-LY	Feketelyuk: mindennek eredője és elnyelője	⌘

M rovás jele a kettétört U hang rovásjelét tükrözi, ahol a bal oldal lefordul a jobb oldal alá.
 $13 \Rightarrow 1+3=4=2*2$ A latin M jel is megőrizte a két kaput, a világok közötti átjárás jelképét.

Á hang rovásjele: Sugárzás iránya nem csakhogy vízszintes, hanem egy adott pont rajta kijelölésre kerül.
 $22 \rightarrow 2+2=4$ Rovásjel 4 vonala az állandóságot jelenti, amelynek a létezését csak a bolond hiszi el.

Szent Mihály JOBB kezében egy kehely, az élet vizével, ami magyarok hagyománya szerint a holtat is feltámasztja.
 BAL kezében bot (nem kard!) van, közvetítő Ég és Föld között.

Szent Tamás félig fedett képe, az átmeneti állandóságot szimbolizálja

A számmisztika alatt pedig azt értjük, hogy minden szám (azaz, időtlen idea tartalma) analógiába állítható egy betű, vagy betűkombináció spirituális tartalmával. Ezáltal a számok hasonló numerikus jellemzői rávilágítanak a hangok minőségi tartalmai közötti kapcsolatokra. Ebben igen sokat segítenek a rovásjelek között felismerhető egymásból építkezés. Ezt igyekeztem a csatolt képen szemléltetni.

Amennyiben elfogadjuk, hogy már a hangoknak is van önálló fogalmi értéke, akkor az is természetes, ahogy az emberek változnak, a kifejezés módjuk, az egyes szavak kiejtése is idővel változik. Ezeknek a változásoknak azonban összhangban kell lennie a közölni kívánt tartalom belső lényegével, illetve az egyes tájnyelvi változatok tükrözik az ott élő közösségek lelkületét.

Akik a hieroglifák, rovásjelekben ábrázolt jelképeket nem értik, azok tiszta jó szándékkal úgy gondolják, hogy minden üldözendő, ami nem érthető számukra, ami nem szorítható bele az általuk elképzelt rendbe. Ennek következtében a lényegi tartalmak szimbolikus kifejezésének háttérbeszorításával a „formák világa” indult virágzásnak. Jól mutatja ezt a hatalmas katedrálisok építése, a szerződések elburjánzása, amikor az „írás lesz tükré az igazságnak” függetlenül attól, hogy az milyen torzításokat tartalmaz. Lényeg lett a forma, és abból következtetnek vissza a tartalomra.

Sok jó szándékú kutató is a formai változások alapján igyekszik lényegi következtetéseket levonni, például Varga Csaba a könyveiben, amit nagyon veszélyesnek tartok. Jó játék az ilyenfajta tudományoskodás! Bár

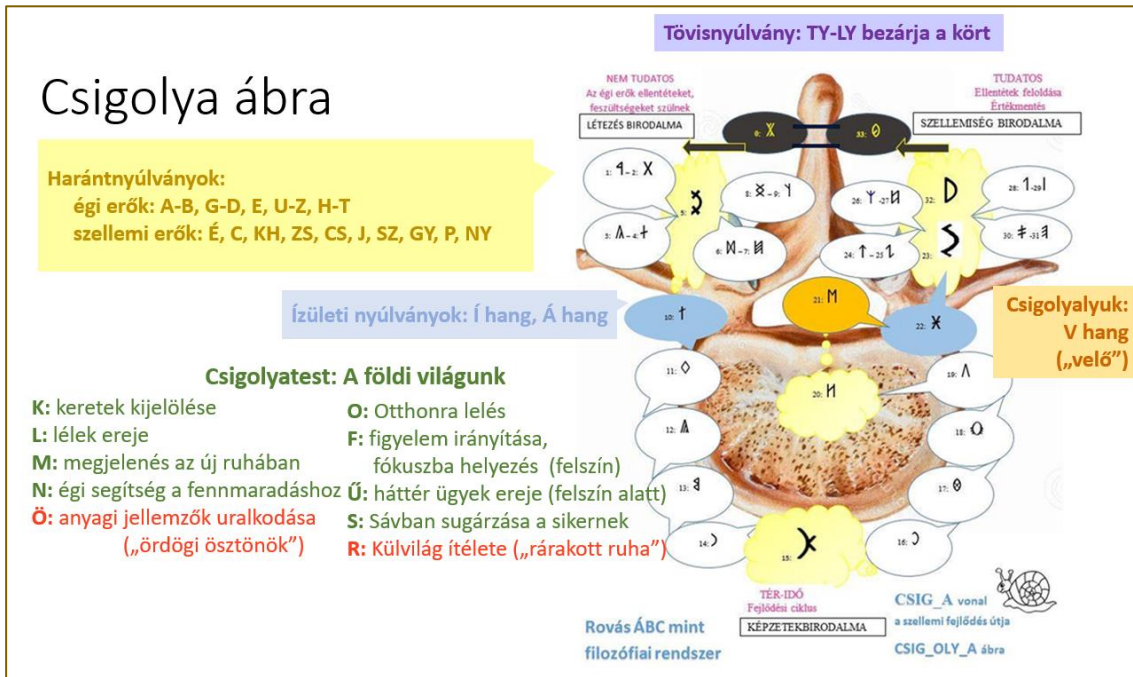
elfogadom, hogy elvileg elvárt követelmény a forma és tartalom mindenkori egyensúlya, azonban sajnos, ez a gyakran nincs így. Előfordul, hogy a forma öncélú életet kezd élni, és elveszik mögüle a tartalom, amely esetleg később bár feléledhet jelentős torzulással, új értelmezéssel, mert megszakadnak az eredeti kapcsolatai.

A lényegi tartalom megfelelő ismerete nélküli formai átvétel okán jelentkező torzulásra például szolgálhat a „vége” és a „halál” fogalmak összekeverése. A V hang rovásjele: „M”, jelentése: egy fejlődési ciklusnak vége van, mely tartalom azonban nem feleltethető meg automatikusan a halál szónak, ami egyben feltételezi az újjászületést más formában, azaz a másik világba való átlépést. Mivel halál latinul „mors” M betűvel kezdődik, tévesen a V hang rovás jelét vették át. Ennek következtében amíg a rovásjelek az általam felvázolt fogalmi rendszerben a helyüknek megfelelő számmal kapcsolatban állnak, ez a latin ábécére már nem igaz. Ez egyben azt is bizonyítja, ha egy idegen nyelv vesz át adott ábécét, akkor jelentősen torzulhat betűk numerológia értéke, a számmisztika alkalmazása erősen megkérdőjelezhető. Éppen a latin ábécére épített numerológia és az asztrológia tudománya közötti ellentmondások vezettek engem a rovásjelek tanulmányozása felé.

Sándor Klárának részben igaza van abban, hogy csupa jó szándékkal megmosolyogtató elméletek születtek a magyar nyelvvel kapcsolatban, azonban ennek meg van a logikus magyarázata. Mindenkit elvarázsol a magyar nyelv szerkezete, ahogy a hangokból kis képecskéket épít, majd ezeket a képecskéket egymásmellé helyezve szinte megfesti mondanivalóját. Az ember hajlik rá, hogy játszadozzon ezekkel a kis képecskékekkel, és könnyen beleeshet abba a csapdába, hogy külső formásági hasonlóságok alapján elméleteket gyártson. Azonban ez semmivel sem alacsonyabb értékű, mint amikor a nyelvészek hangváltási szabályokat alkotnak, és a tudományosság látszatát keltve játszadoznak a szavakkal.

Ugyanis a magyar nyelvnek éppen a képekből építkező sajátossága az, amelyről feltételezhetjük, hogy ősi gyökerű. Vegyük például az NC hangpárost, amely számos szavunk végén megjelenik: különc, tolonc, fegyenc, tanonc, suhanc, magonc, gönc... stb. mégse tanulunk ilyen toldalékról, éppen ezért választottam példaként. Mindenki érti az patronc, ugronc szavainkat is, pedig ezeket vélhetően egyetlen szótárunk sem tartalmazza. Ugyan ez igaz az ÉK toldalékunkra, amelyet szintén nem tartalmaznak a nyelvtani összefoglalók, pedig gyakran előforduló olyan végződés, amiben az É nem hasonul, tehát szorosan kötődik a K hanghoz és nem tekinthető kötőhangnak: kötélék, adalék, hulladék, söpredék, tartalék, kotorék, kutyulék, zagyvalék, nyesedék... stb. Itt is rátaláltam a fedélék, másolék szavakra, amelyeket nem tartalmaz a helyesírási szótárunk, mégis egy kis fantáziával következtethetünk jelentésükre. Több ilyen toldalékunk is van, amelyről nem tanulunk az iskolában, csak oda kell figyelni a nyelvünkre. Például: tanoda, varroda, uszoda, pagoda, óvoda, kötöde, kaloda, iroda, szálloda... stb., amelyek alapján értjük a futoda, ülöde, főződe ... stb. jelentését is.

Ez is bizonyítja, hogy minden egyes hangunknak meg van az ősi ezoterikus jelentése, csak a rutinszerű alkalmazás során, ezt már észre sem vesszük. Éppen ennek bizonyításához keresem a megfelelő módszereket, miközben igyekszem elkerülni a játszadozással együjtjárom csapdákat. Törekszem logikus rendszereket felépíteni, amelyek sokoldalúan közelítik meg azt a lényegi tartalmat, amely szavakkal eléggé nehezen megfogható. Általában jellemző az isteni eredetűnek nevezhető igazságokra, hogy erősen torzulnak, ahogy szavakba öntjük a tartalmát, amelyet inkább csak körülírásokkal, szimbólumok használatával sejtetni lehet, és értelmezéskor elég sok múlik a befogadó személyiségén.

Az általam szervezett ábécében minden betű által hordozott spirituális tartalom egyben egy logikai láncolatot alkot, helyesebben együttesen inkább egy sejtfelepítés jellegű szerveződést mutat. Az egyes betűk fogalmi értékeinek meghatározásához a sokoldalú megközelítést azért tartottam szükségesnek, mert egyrészt a kiejtett/leírt szavaink szubjektív értelmezése torzítja a belső lényegét, másrészt a sokoldalú megközelítés közben kristályosodhat ki a valódi tartalom. Például a „magok” szavunk számomra kezdetben kis szemeket jelentett, nem gondoltam bele, hogy a lényege az információ átmentése, az újjászületés lehetőségének biztosítása.

A magyar nyelv és gondolkodásmód megőrizte az ősi, egyszerű elemekből építkező kreatív jellegét, talán ezért is tartják egyesek a magyarokat primitívnek. Ezért aztán sokszor a magyar anyanyelvűek is szeretnének az ún. „fejlett, magukat hierarchiában feljebb soroló” Nyugathoz tartozni, pedig csakis egy magyar ember találhat fel egy Rubik-kockát, amelyben a mellérendelt kis lapocskák kerülnek forgatásra, ahogy a magyar nyelvben is az elemek „forgatásával” vagyunk képesek gondolatunkhoz hűen kifejezni magunkat. A fejlődés nem letről az egyszerűtől halad felfelé az égfelé, hanem egy csigavonal mentén tágul (ezáltal egyben szakosodik is), és idővel egyre több megválaszolandó kérdés kerül a felszínre. Platonnak, Newtonnak óriási segítséget nyújtott az aritmiológia és numerológia ismerete a világ működési rendjének felismerésében, amelyek szerintem nekünk magyaroknak pedig segítséget nyújthat nyelvünk ősi jellegének bizonyításához.